

Sygn. akt IV KK 181/20

POSTANOWIENIE

Dnia 27 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 27 maja 2020 r.,
w sprawie **M. S.**,
skazanego z art. 177 § 2 k.k. i in.,
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 16 grudnia 2019 r., sygn. akt II Ka (...),
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w J.
z dnia 3 września 2018 r., sygn. akt II K (...)

p o s t a n o w i ł :

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami procesu w postępowaniu kasacyjnym obciążyć
skazanego.**

UZASADNIENIE

M. S. wyrokiem Sądu Rejonowego w J. z dnia 3 września 2018 r., sygn. akt II K (...), został uznany za winnego tego, że:

1. w dniu 2 sierpnia 2017 r., w T. rejonu J., nieumyślnie naruszył reguły bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki Volkswagen Sharan o nr rej. (...) w niewłaściwy sposób obserwował jezdnię i nie zachował należytej ostrożności, jadąc drogą krajową nr 28 z G. w kierunku J., zjechał na prawe pobocze, potrącając pieszego T. M., idącego w kierunku J., powodując u niego obrażenia ciała

skutkujące jego śmiercią, po czym nie zatrzymując się, zbiegł z miejsca wypadku, tj. przestępstwa z art. 177 § 2 k.k. w zw. art. 178 § 1 k.k., za które wymierzono mu karę 4 lat pozbawienia wolności;

2. w dniu 2 sierpnia 2017 r. w T. rejonu J., odjeżdżając z miejsca zdarzenia, nie udzielił pomocy T. M., który na skutek doznanych obrażeń w wyniku potrącenia znajdował się w położeniu grożącym bezpośrednim niebezpieczeństwem utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, tj. występkę z art. 162 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Rejonowy w J. połączył ww. kary jednostkowe pozbawienia wolności i na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k. wymierzył skazanemu karę łączną 4 lat pozbawienia wolności.

Od tego wyroku apelację wniósł obrońca M. S., który podnosząc zarzuty mającej wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia obraży przepisów postępowania (art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k.; art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.; art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k.; art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k.) oraz błędu w ustaleniach faktycznych, wniósł o zmianę wyroku Sądu pierwszej instancji i uniewinnienie M. S. od zarzucanych mu przestępstw, ewentualnie uchylenie wyroku Sądu *meriti* i przekazanie sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania, bądź zmianę opisu czynu i kwalifikacji prawnej i uznanie M. S. za winnego występkę z art. 177 § 1 k.k. i wierzenie mu kary w dolnej granicy ustawowego zagrożenia z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 16 grudnia 2019 r., sygn. akt II Ka (...), zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że obniżył skazanemu karę pozbawienia wolności orzeczoną za pierwszy z przypisanych występków z czterech do trzech lat i 6 miesięcy, a następnie wymierzył nową karę łączną w wymiarze 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. W pozostałej części utrzymał w mocy Wyrok Sądu *meriti*.

Wyrok Sądu drugiej instancji został zaskarżony kasacją przez obrońcę skazanego, w której podniesiono zarzuty rażącego naruszenia prawa procesowego, mającego istotny wpływ na treść orzeczenia Sądu odwoławczego:

1. art. 433 § 1 i 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., przez niedokonanie rzetelnej i pełnej kontroli instancyjnej w zakresie zarzutów apelacji odnoszących się do

inicjatywy dowodowej obrońcy M. S., treści zeznań B. S. oraz ustalenia co do świadomości i woli uniknięcia odpowiedzialności za wypadek komunikacyjny lub jej zminimalizowania i oddalenia się z miejsca zdarzenia w rozumieniu art. 178 § 1 k.k.;

2. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. oraz art. 433 § 2 k.p.k., przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodu w postaci pisemnej opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego Z. J.;
3. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. oraz art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów odnośnie do ustalenia kwestii wpływu schorzeń, na które cierpi skazany, na jego zachowanie podczas zdarzenia i przebiegu wypadku;
4. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. oraz art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów – pisemnej opinii sądowo-psychiatrycznej i neurologicznej, wyrażające się w dowolnym stwierdzeniu, że są one jasne, przekonujące, spójne i wydane w oparciu o całość dokumentacji medycznej, a dołączone do wniosków dowodowych dokumenty prywatne nie wskazują na konieczność pozyskania innej opinii;
5. art. 4 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 k.p.k., przez pominięcie zarzutów zgłaszanych do wydanej przed Sądem odwoławczym opinii biegłych w postaci opinii z SPZOZ w J. z dnia 5 sierpnia 2019 r. i opinii lekarskiej z dnia 13 listopada 2019, podważających rzetelność wydanych w sprawie opinii i zasadność ich wniosków końcowych;
6. art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. przez oddalenie wniosków dowodowych na okoliczność, czy ujawnione u skazanego schorzenia natury neurologicznej i psychiatrycznej mogły mieć wpływ na spowodowanie zdarzenia drogowego w dniu 2 sierpnia 2018 r., a jeżeli tak, to jaki i czy mogły się one ujawnić bez wcześniejszych nasileń i bez wiedzy po stronie M. S.;
7. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. oraz art. 433 § 2 k.p.k., przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów wyrażające się w dowolnym stwierdzeniu, że z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że skazany nie cierpi na schorzenia psychiatryczne i neurologiczne,

które mogły mieć wpływ na zaistnienie i przebieg wypadku;

8. art. 6 k.p.k. w zw. z art. 170 k.p.k. i w zw. z art. 458 k.p.k. przez bezkrytyczne zaaprobowanie bezpodstawnego i arbitralnego oddalenia wniosków dowodowych przez Sąd pierwszej instancji.

Na podstawie tych zarzutów autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy Sądowi *meriti* do ponownego rozpoznania.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna, stanowiąc w znacznym stopniu powielenie zarzutów apelacyjnych.

Z tego względu należy podkreślić, że celem postępowania kasacyjnego jest wyeliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń dotkniętych poważnymi wadami w postaci bezwzględnych przyczyn odwoławczych lub innych naruszeń prawa, ale o charakterze rażącym, a jednocześnie takich, które mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Możliwość wniesienia skutecznej kasacji jest zatem istotnie ograniczona. Postępowanie kasacyjne nie jest bowiem postępowaniem, które ponawiać ma kontrolę odwoławczą. W toku tego postępowania z założenia nie dokonuje się zatem kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów i nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych (*postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 stycznia 2019 r., III KK 247/18, LEX nr 2602698*). Z istoty samej kasacji wynika, że w tym postępowaniu niedopuszczalne jest dokonywanie przez Sąd Najwyższy ponownej oceny dowodów, czy też poprawności dokonanych ustaleń faktycznych. Sąd kasacyjny może tylko zbadać, czy sądy obydwu instancji dokonując tych ustaleń, nie dopuściły się rażącego naruszenia reguł procedowania, co mogłoby mieć wpływ na ustalenia faktyczne, a w konsekwencji na treść wyroku. Zatem kontroli w trybie kasacji podlegają nie same ustalenia faktyczne, ale sposób ich dokonania (*postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 września 2019 r., V KK 373/18, LEX nr 2734420*).

Przenosząc powyższe zapatrywania na grunt realiów procesowych niniejszej sprawy, należy stwierdzić, że wbrew temu, na co wskazuje autor kasacji, Sąd

odwoławczy przeprowadził rzetelną – wnikliwą i obiektywną kontrolę instancyjną, szczegółowo weryfikując ocenę dowodów przeprowadzoną przez Sąd *a quo*, zwłaszcza co do kwestii poczytalności skazanego oraz możliwości występowania u niego schorzeń wpływających na sferę kognitywną lub wolicjonalną w chwili dokonywania przypisanych mu przestępstw. Potwierdza to uznanie częściowej zasadności niektórych zarzutów apelacyjnych i stwierdzenie naruszenia przez Sąd *meriti* art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. (zob. pkt 3.1 oraz 3.2 uzasadnienia wyroku Sądu *ad quem*) oraz art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. (pkt 3.7, 3.10, 3.11, 3.17, 3.18 i 3.19 uzasadnienia wyroku), implikujące konieczność zasięgnięcia opinii biegłych psychiatrów i psychologa, którzy jednak – po przeprowadzeniu obserwacji psychologiczno-psychiatrycznej M. S. – stwierdzili, że w odniesieniu do zarzucanych mu czynów nie miał zniesionej ani też ograniczonej w stopniu znacznym poczytalności. Z treści tej opinii wynika też jednoznacznie, że nie stwierdzono u skazanego występowania napadów padaczkowych. Również biegły neurolog, po przeprowadzeniu badań skazanego zaznaczył, że nie dały one podstaw do przyjęcia rozpoznania u badanego padaczki o charakterze napadów nieświadomości. Sąd odwoławczy analizując treść ww. opinii miał podstawy do uznania ich za pełne, jasne i niesprzeczne, co czyniło bezzasadnymi inicjatywy dowodowe obrońcy M. S., który korzystając z prywatnych opinii, usiłował podważyć ocenę opinii biegłych powołanych przez Sąd odwoławczy. Lektura uzasadnienia kasacji prowadzi do wniosku, że argumentacja skarżącego sprowadza się do prezentowania własnej oceny dowodów przeprowadzonych przez orzekające Sądy, nie tylko ww. opinii biegłych, ale także opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego Z. J. oraz zeznań B. S., i ma jedynie charakter polemiczny ze stanowiskiem zajęтым przez Sąd drugiej instancji, co potwierdza oczywistą bezzasadność kasacji.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, o kosztach procesu w postępowaniu kasacyjnym orzekając na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.